

РЕЙ БРЕДЪРИ ОТПАДЪЦИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

Ралф Фентрис затвори телефона и се намръщи.

Жена му Емили, все още седнала пред закуската, погледна над вестника и отмести кафето си.

— Кой беше?

— Берил — все така намръщен отговори Ралф.

— Берил ли?

— Нали се сещаш. Приятелката на Сам. Беше му любовница, почти съпруга. Берил... не ѝ помня името.

— А, да. — Емили Фентрис намаза с масло препечената си филийка. — Берил Вероника Глас. Само така мога да я запомня. С цялото име. Особено Вероника. Главата ли те боли?

Ралф Фентрис допря ръка до челото си.

— Проклет да съм. Как стана така?

— Какво искаше Берил Вероника Глас, Ралф?

— Нас — отговори той, като разтриваше веждата си.

— Нас ли? — Емили остави филийката.

— Кани ни на вечеря — добави той.

— О, Господи.

— Можеш да го кажеш пак.

— Колко години минаха от смъртта на Сам?

— Три или четири. Май четири.

— Можем ли да се измъкнем от тази вечеря?

— Кажи ми как.

— О, Господи — повтори Емили Фентрис.

— Защо продължават да ми се обаждат? — мрачно попита Ралф в ресторанта. — Стари гаджета, стари приятели на дъщерите ни, бивши любовници, приятелки за по един ден, приятели на приятелите ни, първи братовчеди, далечни роднини? Какво изобщо правим тук, по дяволите? Къде е тя?

— Доколкото си спомням — Емили Фентрис отпи от второто си шампанско, — тя винаги закъсняваше. А що се касае до първия ти въпрос, обаждат се, защото продължаваш да им отговаряш.

— Не можеш просто да им затвориш телефона.

— Обещавах им да им звънеш по-късно и не го правиш.

— Не мога така.

— Зная. Значи трябва сам да си носиш кръста.
— Ти никога не им се обаждаш, така ли?
— Никога. И винаги си измислям оправдание. Под тези коприни не бие кървящо сърце.
— Кървящо сърце ли?
— Всеки пияница в бара те мисли за Второто пришествие, всеки бездомен скитник вярва, че си Иисус, дошъл да закърпи душата му, всяка проститутка мисли, че ти си адвокатът, който ще поеме случая й, всеки политик знае, че зад портфейла ти се крие добро сърце, и те засипва с лъжи, всеки барман ти разказва историята на живота си, вместо ти да му разказваш своята, всяко ченге те поглежда в очите и не те глобява, всеки равин те кани да изнасяш лекции в петък, въпреки че си всъщност един заблуден баптист, всеки...
— Добре, добре.
— И без това вече се изчерпвах. Каж ми отново, кой си ти?
— Носителят на Годишната награда на Червения кръст за Кървящи сърца.
— Не го забравяй. Тихо! Идва.
— Берил Вероника! — с престорена радост извика Ралф Фентрис.
— Само Берил е по-добре — много приятно и засега тихо отвърна младата жена.
— Сядай, сядай.
— Сядам, както виждаш. Това шампанско ли е? Господи, тази чаша не е достатъчно голяма. Какво чакаш?
Той напълни чашата й догоре.
Тя я изпи на един дъх и задъхано каза:
— Моля още една.
— Очертава се дълга вечер — промърмори Емили Фентрис.
— Моля? — обърна се Берил Вероника Глас към нея.
— Налей и моята чаша.
С вцепенена усмивка Ралф Фентрис напълни чашите.
— Е, хубаво е, че отново сме заедно — каза той.
— Не особено — обади се Берил Вероника Глас.
— Колко време мина?
— Четири години, един месец и три дни — каза младата жена.
— Откакто се срещнахме за последен път ли?

— Откакто умря.

— Сам?

— Защо иначе ще съм тук? Ще го запушиш ли това?

Той запуши шампанското.

— Още ли не ти дава мира? Искам да кажа, Сам?

— Никога не е преставал.

— Дори след толкова време?

— Какво общо има смъртта с това? Чудя се, можеш ли да осъдиш мъртвец за тормоз?

— Никога не съм се замислял. В живота Сам беше упорит и, доколкото разбирам, доминира дори сега, когато не е между нас. Продължавай. — Фентрис си погледна часовника. — Защо се обади точно на нас?

— Защото имам нов приятел.

— Радвам се за теб!

— Изобщо не е за радване. И двамата сякаш висим на ръба на пропаст. Аз вървя нагоре, той надолу, но никога не се докосваме. Познавам го повече от година — година и два месеца, — но всеки път, когато го погледна, започвам да плача. Отново Сам. Винаги Сам.

Ралф Фентрис отпи голяма глътка и се престраши.

— Мога ли да те посъветвам нещо? Ако най-после позволиш на новия си приятел да те познае, това би затворило капака на ковчега.

— Моля?!

— Искам да кажа, ако позволиш на новия си приятел да легне с теб, да те познае в библейския смисъл на думата, тогава Самюел, Сами, Сам наистина ще умре. Най-после.

Берил Вероника Глас го изгледа толкова продължително, че накрая Ралф Фентрис сведе поглед към вечерята си. След това избухна в сълзи.

— Недей — каза той.

— Трябва — каза тя и продължи тихичко да плаче. Когато се наплака, се съсредоточи върху салатата си. — Господи, какво направих с марулята си.

— И без това й липсваше сол — с нервна усмивка каза той.

— Така е — каза тя. — Никога не го е правил.

— Какво не е правил?

— Приятелят ми. Никога не ме е познал.

Фентрис поръча хубаво вино, изчака да го отворят и да подиша и накрая каза:

— Време е.

— Може би си прав.

— Знаеш го много добре. Затвори капака и зарий гроба.

— Боже Господи — разрида се тя и сълзите отново потекоха.

— Съжалявам — каза той.

— Недей да съжаляваш. Имах нужда да го чуя. Може ли?

— Какво дали може?

— Да ме познае. Вие бяхте най-добрите му приятели. Затова искам разрешението ви.

— Какво разрешение? Просто го направи!

— Не мога, не разбирате ли? Сам те обичаше и вие го обичахте толкова много, толкова дълго, толкова силно, винаги бяхте заедно, знаехте всичко един за друг, били сте съученици и после колеги, познавате се от страшно много време, обичали сте едни и същи жени, не разбирате ли? Вие сте истинското семейство на Сам. Трябваше да дойда и да поискам развод.

Фентрис се дръпна назад в стола си.

— Господи, за това ли става въпрос? Не просто за раздяла, не за край на връзката, а за развод? Законен и религиозен развод?

— По-скоро религиозен. Той ви боготвореше. Боготвореше и мен. Трудно е — тя замълча и после почти изтърси думите — да го превъзмogneш. Понякога телефонът звъни в три сутринта. Страхувам се да вдигна. Може да ми се обажда, за да ми каже, че ме обича.

— Не може да го направи.

— Може. Страхувам се да вдигам телефона дори на закуска, правехме такива чудесни закуски, нито пък на обяд, обедите бяха невероятни, помниш ли обедите? На Големия водопад или в *Hotellerie du Basbreau*, или в Пиерфондс в онова заведение, в което щяхме само да хапнем по сандвич, но той извади най-доброто вино и го изпихме и сандвичите ни се сториха като манна? Или в Авилон, в *Hotel de la Poste*, колко такива хотели има във Франция?...

— Аз... — започна Ралф Фентрис.

— Където Сам помогна да сготвят онази невероятна доматена супа с кората отгоре, която трябваше да пробиеш, за да стигнеш до супата. Как поръчахме три пъти супа и нищо друго освен три бутилки

Le Corton и за щастие имаха свободна стая и останахме там през нощта, не бяхме в състояние да шофираме до Париж, и ти спа в банята...

— Не исках да преча...

— И Сам каза: ела да спиш на леглото, само не гледай...

— Милият Сам.

— И наистина говореше сериозно.

— Да, разбира се. Емили, скъпа, това беше преди да се запознаем.

— Не, не е вярно — каза жена му. — Беше само преди шест години. Уилма беше на четиринадесет.

— О — каза той.

— Всичко е наред. Бях се съгласила да отидеш. Нищо не изглеждаше не наред, щом Сам казваше, че е.

— Милият Сам. Както и да е, останах в банята и не само че не гледах, но дори си напъхах памук в ушите.

— Надявам се, че не сме те обидили.

— Няколко стона и няколко радостни вика не могат да обидят никого. — Той наля още вино.

— А помниш ли как Сам каза на кмета на Париж да преобоядисат Айфеловата кула? Какво нахалство! И те го направиха. Когато цялата я окичиха с лампи, тя засия в меко оранжево и топло червеникавокафяво, като мрамора на парижките сгради. И как се опитваше да запази някои от онези стари мръсни автобуси с платформите отзад, където младежите можеха да се трупат и да подвикват на хубавите момичета? Сам го направи.

— Господи, наистина го направи!

— И как той беше онзи — дори от общество на Хемингуей не го направиха! — който накара „Уийкли Тур“ да включи бара на Хари в онази малка алея точно до операта, където можеше за съвсем малка сума да намериш чудесен хотдог и бира и да слушаш как барманът си спомня за Папа? И как убеди управителя на „Риц“ зад ъгъла на Place Vendome да отвори отново бара на Хемингуей, осветен с онзи чудни цитронени и оранжеви светлини, със снимките и книгите на Папа навсякъде по стените, и как сервираха грапа — никой не я поглеждаше, но на Папа му харесваше! И как Сам започна онази

дискусия в „Интернешънъл Хералд Трибюн“ под заглавие „Кой е погребан в гробницата на Наполеон“ и доказа, че е генерал Грант! И...

— Чакай малко! — прекъсна я Ралф Фентрис. — Пресъхваш. Накваси си мустаците.

Гледаше го как ѝ налива Le Corton.

— Същото вино пихме в Авилон! — възкликна поразена тя.

— Как е станало така, че съм поръчал точно него? — Той примигна срещу етикета.

Една сълза се търкулна по бузата му.

— Искаш ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Имам чувството, че наистина обичаше Сам.

— Да! И точно затова трябва да ми помогнеш да го прогоним. Разкажи ми някакви отвратителни неща за него, за да мога да престана да му се възхищавам, да престана да го харесвам и може би накрая да го намразя и да му кажа да се маха.

— Нека си помисля. Да се сетя за нещо наистина ужасно, нещо отвратително. Мммм... Ами...

— Е?

— Не мога да се сетя за нищо. Разбира се, Сам беше мерзавец, хулиган и женкар, всички тези чудесни качества. Но знаеш ли, те някак си му прилягаха, като ловна шапка, като обувки с неподходящ цвят на тъмен костюм. Още щом направеше нещо гадно, то просто му се разминаваше. Всички казваха — ох, този Сам, това ужасно момче. Но нали разбираш? Той така и не порасна. Аз самият не бях цвете за мирисане. Но той направи от това изкуство и занаят. Виждаш го да пикае от покрива, а той свива рамене и казва, че проверява посоката на вятъра. Хващаш го в леглото с гаджето си, а той ти се усмихва невинно с детската си усмивка и казва: исках само да разбера какво намираш в нея! Бива си я. Продължавай! И се изнизва през вратата. А ти така умираш от смях — да, от смях! — че забравяш за яда си. Господи! Помниш ли когато отиде във Франция по случай двестагодишнината от Революцията им и заяви на всичките си парижки приятели, че се е върнал да отбележи провалилата им се революция? И преди да успеят да го убият на място, изброи всички провали! Революцията, завършила с терор и Наполеон. Възстановяването и повторното премахване на монархията, Парижката комуна от хиляда осемстотин и седемдесета,

когато французите се сражавали срещу есенците извън града и се избивали помежду си вътре. Хиляда деветстотин и четиринадесета? Провал. Ние трябваше да спасяваме Франция. Четиридесет — четиридесет и четвърта? Ние се бихме и вкарахме дъбо Гол в Париж. Провал, провал и пак провал! И от всички тези провали, казал Сам, какво излезе? Създадохте най-прекрасната страна на света, най-красивия град в историята — Париж. И френските му приятели прибрали ножовете и го разцелуваха. Сам! Сам!

Сълзите се стичаха по бузите му.

Сега беше неин ред да се наведе към него.

— Искаш ли да ти кажа нещо? Ти също го обичаше.

— По дяволите, та аз го ревнувах от теб. Не казвай на никого.

— Гроб съм — обади Емили Фентрис, съпругата на разположение, и отпи от виното си.

Берил Вероника Глас пресуши чашата си, изтри устни, пресегна се да го потупа по бузата и стана.

— Благодаря за отделеното време. — И започна да отваря портмонето си.

— Хайде, стига — каза той. — Е, какво ще правиш?

— Мисля да звънна на приятеля си.

— И какво?

— И ще го помоля да направи онова, което каза. Да ме познае.

— А ако не се получи?

— Имаш предвид, ако все още се страхувам да вдигам телефона в три през нощта ли?

— Да.

— Е — бавно каза тя, — мразя да моля... но... тогава... бихме ли могли... да го направим отново? Още една вечеря? Или, ако отнема много време, обяд? Или да пийнем по нещо?

— Става да пийнем — каза той. — Преди вечерята.

Очите ѝ се насълзиха.

— Изчезвай оттук — каза Ралф Фентрис.

— Изчезвам.

Тя разцелува Ралф и жена му и излезе.

— Още ли си тук? — попита Ралф жената до себе си.

— Имах чувството, че не съм — каза Емили Фентрис.

На долното стъпало седеше млад мъж, почти момче. Не помръдна, когато Ралф и Емили Фентрис се приближиха. Двамата стояха и го гледаха достатъчно дълго, за да забележи присъствието им, след което той вдигна виновно глава и неуверено ги погледна със сините си очи.

— Мили Боже — каза Фентрис, — възможно ли е да си ти? Уили Армстронг?

Уили Армстронг поклати глава.

— Беше навремето.

— Господи, говори по-високо. Не те чувам.

— Вече не зная кой съм. — Младият мъж отново заприлича на момче. — Уилма не ми говори.

— Не си я виждал половин година.

— Така е — каза Уили Армстронг и отново провеси глава. Думите му звучаха приглушено. — Но тя все още не приема „да“ за отговор. Обаждам ѝ се всеки ден. Затваря ми.

Фентрис се замисли.

— Това нищо ли не ти говори?

— Да — разнесе се глухият глас. — Че не иска да говори с мен.

Някаква мисъл накара Уили Армстронг да вдигне глава.

— Вие ще поговорите ли с мен? Мога ли да вляза?

— Уили, знаеш ли колко е часът?

— Изгубих си часовника. Изгубих всичко. Ще остана пет минути, обещавам. Само пет минути.

— Уили, минава полунощ. Казвай каквото имаш да казваш тук и сега. Ще те изслушаме.

— Ами... — Уили избърса нос с опакото на ръката си. — Разбирате ли...

— Оставям ви да си бърбите — обади се Емили Фентрис. — Лека нощ, Уили. Ралф, не се заседявай. Чао.

Ралф Фентрис посегна да я спре, но вратата се затвори. Той остана сам с Уили.

— Седнете, господин Фентрис. — Уили потупа стъпалото до себе си.

— Щом ще продължи само пет минути, предпочитам да постоя.

— Може и да са десет, господин Фентрис. — Гласът на Уили Армстронг се задави в ридания.

Фентрис погледна стъпалото.

— Май ще поседна.

И седна.

— Ето как стоят нещата — започна Уили. — Уилма...

Ралф Фентрис влезе в спалнята, като смъкваше сакото си и разхлабваше вратовръзката си.

— Сега съм сериозен — каза той.

Жена му го погледна над книгата си.

— Да не се връщаш от погребение?

— Обещах да убедя Уилма да се съгласи да поговори с него поне веднъж. Какво четеш?

— Един от онези тъпи любовни романи. Също като в истинския живот.

— Какво е това? — Той побутна няколко листа на бюрото.

— Телефонни съобщения. Не съм ги гледала. Ти ги виж.

Той погледна един от листата.

— „Спешно. Боско“. Кой е Боско?

— Така и не научихме фамилията му. Един от приятелите на Тина. Гледаше телевизия. Водеше ни по ресторанти и готвеше.

— А, да. Боско. — Погледна следващата бележка. — И Арни Еймс. „Immediamente pronto или ще се самоубия“. Мислиш ли, че ще го направи?

— Защо не? Беше чаровник, но устата му не спираше.

— Вярно, голям дърдорко е. Да видим третата. Бъд се чуди какво е станало с Емили Младша. Какво се е случило с Емили Младша?

— Това е дъщеря ни в Ню Йорк, дето пише сапунени опери. Сега просветна ли ти?

— Да бе, Емили Младша. Съвсем ми излезе от главата. Господи, колко съм жаден. Има ли бира в хладилния шкаф?

— Изхвърлихме го преди години. Сега сме на хладилник.

— Вярно. — Той размеси бележките. — Искаш ли да ми помогнеш с тези паникьорски обаждания? Някой трябва да отговори. Какво ще кажеш да ги разделим? Петдесет на петдесет?

— А, не.

— Мислех си, че бракът е споделяне.

— Да бе. — Тя сведе поглед към книгата си и се намръщи. — Докъде бях стигнала?

Той побутна купчинката бележки, хвана ги с жест на уморено крупие, излезе в дневната, подмина една след друга празните спални на Емили Младша, на Тина и на Уилма, влезе в кухнята и закрепил бележките на вратата на хладилника с магнитче. После го отвори и въздъхна облекчено.

— Слава Богу, две бири! Не, три!

Изминаха петнадесет минути, вратата на хладилника си оставаше отворена и светлините му играеха върху ставащото все по-радостно лице на мъжа с кутия бира във всяка ръка.

Измина още една минута и Емили Фентрис се появи, наметнала размъкнат халат върху нощницата си.

Остана на вратата. Гледаше как мъжът ѝ пъха глава в хладилника, разглежда различните съдове, изважда ги и изсипва съдържанието им в отворен чувал за боклуци.

Грах в някаква малка купа. Половин чаша зърно. Резен месо и остатъци от телешка яхния. Студено картофено пюре. Сварен лук със сметана.

Чувалът се пълнеше.

Скръстила ръце на гърдите си, облегнала се на вратата, жена му най-накрая се обади:

— Какво правиш?

— Почиствам хладилния шкаф. Да де, хладилника.

— Изхвърляш съвсем хубава храна.

— Не. — Той помириса лука и го изсипа в чувала. — Изобщо не е хубава.

— Каква е тогава? — попита тя, без да помръдне.

Той погледна в чувала.

— Боклук.

И затвори вратата. Светлината угасна.

— Боклук — повтори той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.